

Barnes Brev

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

RIFFENBERG - BORNH. K. LUDVIG

No. 4. }

April 1876.

{ 2. Marg.

Gent mig, Herre, nu til dig!

Hist blandt Glædens Viljer hvide
Skal du skræde —
Nu til Himlen, du min Mand!
Som en Ørn sving dig fra Jorden —
Perleporten
Nabnes alt af Jesu Haand.

O saa lader mig nu fare
Til hin Skare,
Som nu frelst med Jubel stor
Lader Glædens Lovsang tone
For hans Throne
Blandet med Serafers Kor.

Skulde her, o mine Kjære,
Mer jeg være?
Nei, jeg gaar til Himmens Hal;
Intet af, hvad Jorden rummer,
Lyft og Kummer,
Ved mit Hjerte klæbe skal.

No min Snekke, Frelser blide,
Lad den glide
Ind i Fredens trygge Havn!
Til de Frelste, til de Fromme
Lad mig komme!
Hjælp mig, Gud, i Jesu Navn!

Hjertens Frelser! skænk din Due
Tro, som skue
Kan fra Hulens op til dig!
Op til dig jeg skuer lønligt,
Blidt og hønligt,
Til herfra jeg svinger mig.

O hvor snart kan du fuldende
Og ombende
Suf og Graad til Glædens Smil!
Frelst kan gennem Dødens Døre
Du mig føre —
Frelse mig, hvad Stund du vil.

Synd og Straf, o Herre, har du,
Derved har du
Jaget Frygten langt fra mig;
Brudt er Dødens Braad og Pile —
Fra min Hvile
Skal jeg opstaa gladelig.

Livets Konge! vær da prijet
Her og hisset
Fromt og rent og varmt af mig!
Døden led du, at i Live
Jeg skal blibe —
Gent mig, Herre, nu til dig!

(Efter S. Stilling.)

Tiggeren.

Der var engang en Tigger, en fattig Staffel med daarlige Ben; han gik paa to Krykker. Om Dagen slæbte han sig omkring for at bede om Almisse; om Aftenen kom han hjem til sit Tagkammer, hvor Vinden pib igjennem Bræddevægen. Der var et Straaleie og en ledelsesløs Stol — det var Alt.

Den Fattige havde en Nabo, som var Skofliffer. De boede i samme Hus, Skoflifferen nedenunder, den Anden ovenpaa, og mangen god Gang, naar Krøblingen om Aftenen famlede op ad Trapperne i Mørke, luffede Skoflifferen sin Dør op og lyste, for at han ikke skulde komme til Skade. Saaledes bleve disse To Bekjendte og gode Venner.

En Søndag Aften sad Skoflifferen ved Lys og læste Salmer. Da hørte han Tiggeren udenfor paa Trappen, luffede Døren op, som sædvanlig, lyste for ham og tiltraabte ham: "God Aften, Nabo!" Krøblingen var nu naaet op til ham med megen Besværlighed, standsede et Øieblik og sagde: "Kirkegaarden ligger ikke saa mange Trapper i Veiret, men nede ved Jorden. Jeg vilde ønske, jeg var fri for de Trapper!" — "Hvad snak!" sagde Skoflifferen, "kom lidt ind og bliv hos mig, om du har Lyst! ovenpaa er jo mørkt" Nu hinvædede Krøblingen ind i Stuen, satte sig ned paa Bænken ved Døren og klagede over sin tunge Skjæbne. "Du har det godt", sagde han til Skoflifferen, "du har sunde Ben, du kan arbejde og behøver ikke at tigge. Er du fri om Aftenen, saa tager du en Bog og læser noget deri. Men jeg kan ikke læse og er ganske alene — jeg er nær ved at fortvivle."

Da sagde Skoflifferen: "Nabo! snak ikke om at fortvivle, for det er Synd, saa længe der lever en Gud i Himmelen. Men hvad nu Læsningen angaar, saa er det intet Hexeri, og den Ting kan du lære."

"Skulde jeg lære at læse?" spurgte Tiggeren. "Ja, hvorfor ikke?", svarede den Anden. "Naar de smaa Knegte, som løbe i Skole, kunne lære det, saa kan du vel ogsaa." — "Ja, men jeg har ingen Skolemester." — "Jeg vil være din Skolemester. Har du Lyst, saa kan vi begynde strax."

Nu maatte Tiggeren se. Det var vist længe siden han lo sidst. Men han slog til og sagde: "Saa gjør da dit Mesterstykke!"

Skoflifferen tog nu et Stykke Kridt og malede paa Bordet. Saaledes ser et "a" ud — og her skal du se et "b" — og et "m" har tre Ben — men et "n" maa nøies med to — og et r ligner et r i Ansigtet, men har saa Bidst i Raffen. Alt dette og Mere til kunde Tiggeren snart indse. Næste Søndag begyndte han alt at stave. Da nu Skoflifferen ikke havde nogen ABC, saa brugte han sin Bibel og begyndte med St. Lukas's Evangelium, som de stavede Vers efter Vers. Samme Aften naaede de alt igjennem fem Vers, saa Krøblingen blev ganske forundret. Før havde han neppe engang vidst, at der var et helligt Evangelium til i Verden. Nu laante han Bibelen, naar Naboen kunde undvære den, stavede slittig videre, saa godt han kunde. Han kom nu til Fortællingen om Elisabet og Maria og syntes, at den var saare skøn. Han læste om Morgenstunden, for han gik ud efter sin ringe Fortjeneste, og naar han var kommen efter Noget i den hellige Historie, saa blev han saa underlig tilmode, næsten som om En havde givet ham en rig Almisse, som Ingen vidste noget af, og som han ganske hemmelig kunde glæde sig ved. Hidtil havde han ikke vidst, hvad det skulde til, at han hver Morgen vaagnede, og han gruede altid, naar det blev lyst. Nu begyndte han at mærke, at der maa være noget rigtig Godt, som et Menneske kan komme i Besiddelse af, og han forskæd-

des ved at tænke paa, at han saa mange lange Aar havde levet næsten som et Dyr, som om her ikke var Andet at bestille, end at putte Tiggerbrød i Munden, naar Tarmene strek.

En Thorsdag Morgen sad han og stavede i det andet Kapitel om, hvorledes Jomfru Maria bragte Jesusbarnet op i Templet, og den gamle Simeon tog det paa sine Arme og sagde: "Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, som du har sagt; thi mine Dine have seet din Frelse." Da syntes Tiggeren, at et glædeligt Haab, som han aldrig før havde mærket til, drog ind i hans Hjerte, og det kom ham for, som om han paa sine gamle Dage skulde finde en himmelsk Ven og Frelser, der ventede paa ham.

Det meddelte han Skoflikkeren, som bestyrkede hans Tro og fortalte ham, hvordan det gik til, at han selv fandt den Herre Kristus. Derpaa foreslog han sin Ven at gaa med i Kirke næste Søndag; men dertil havde Tiggeren ingen Lyst, hans Klæder vare saa daarlige. "Hvad?" sagde Skoflikkeren, "tror du, at du behøver at være pyntet for at komme til Vorherre?" Og dermed kuffede han sin Bibel op og læste i Luk. 14 Historien om det store Naademaaletid, hvor der staar skrevet: "Gaa ud paa Stadens Gader og Stræder, og før hid ind gættige og Krøblinger og halte og Blinde; ja gaa ud paa Veiene og ved Gjerderne og nød dem at gaa ind, for at mit Hus kan blive fuldt!" "Hvad tænker du dog paa?" spøjede han til, "tror du, at Vorherre tæller Hullerne paa din Trøje, og hvem skal du vel bryde dig om, naar du gaar i Kirke, uden om Vorherre?"

"Jeg gaar med," sagde Tiggeren, og næste Søndag gik han med. Han var næsten bange ved at træde ind i Kirken; thi han syntes, at han var det ikke værd. Naar han ellers tiggede om et Stykke Brød, saa maatte han tit staa udenfor Mennekenes Døre og vente i Regn og Slud; nu skulde han træde lige midt ind i den klare Guds Hus, som om han der hørte hjemme. Det kunde han ikke fatte. Han sad nu ved sin Vens Side og stillede sine Kræfter op imod Muren. Præsten prædikede over den Text: "Det er Manden, som levendegjør, Kjødets gavner Intet; de Ord, som Jeg

taler til Eder, ere Mand og ere Liv" (Joh. 6, 63). Og da nu Præsten var en af dem, som ikke prædikede egen Visdom, men Kristi Ord, saa var Ordet paa hans Læber Mand og Liv, og det var for Tiggeren, som om Præsten var med ham under fire Dine og havde forestillet ham hans Synd og Guds Naade i Kristus. Da nu Præsten til Slutning bad, saa bad Tiggeren med, saaledes som han aldrig før havde bedet i sit Liv, og Tærerne strømmede ham ned over Ansigtet.

Om Aftenen satte de To sig hen og læste det Kapitel, hvori Texten stod. Det var hos Johannes det 6te Kapitel, og da det var til Ende, bad Skoflikkeren høit til Herren, han syntes, at han maatte. Da Tiggeren den Aften naaede sit Straaleleie, saa saa han længe vaagen, men næste Morgen var han glad og trostlig.

Med Læsningen gik det nu rask fremad, men det var Skade for de To, at de kun havde én Bibel. Havde Skoflikkeren ikke været saa fattig, saa havde han gjerne foræret sin Ven én; men det formaade han ikke. Han fik derimod, et Indfald. Tre til fire Mile borte laa en stor Stad. Der var et Selskab, som har det Formaal at sælge Bibler for billig Pris eller forære dem bort, for at Guds Ord kan komme ud iblandt Folk. Det gjaaldt at komme derhen. Krøblingen betænkte sig en Dag; men saa greb han til sine Kræfter, Skoflikkeren gav ham Halvparten af det Brød, han havde i Huset, og dermed begav han sig paa Veien. Han naaede lykkelig sin Bestemmelse og traf ganske rigtig Manden ved Bibelselskabet. Denne Mand havde sin Glæde af Tiggeren og forærede ham en smuk ny Bibel, som han bragte til sit Hjem. Nu havde han faaet, hvad han saa inderligt havde ønsket.

Det gik denne Mand, som det er gaaet Mange før ham og vil gaa Mange efter ham. Da han havde prøvet af egen Erfaring, hvor godt det er at høre Herren til, saa vilde han gjerne tilraabe alle Menneker, at de skulde gaa til Jesus, deres Sjels Frelser. "Men hvorledes," spurgte han, "skal jeg bære mig ad dermed, da jeg er en fattig Tigger? Jeg vilde desuden helst ikke tigge mere, jeg vilde helst ærlig fortjene mit daglige Brød; men hvorledes skal jeg bære mig

ad dermed?" Da faldt det ham ind at gaa til den Præst, som han hin Søndag havde hørt prædike, og bede ham om Raad. "Jeg ved et Raad," sagde Præsten, "hør det og sig, hvad du synes om det! Der gaar saa mange Tusinde hen, som Intet erfare af Guds Ord, og ikke vide, at de ere Syndere og trænge til en Frelser. Vil du sige dem det?" — "Hvorledes kan jeg det?" spurgte Krøblingen. — "Saaledes," svarede Præsten: "Jeg vil give dig nogle Bøger, i hvilke der staar noget Rigtigt af Evangeliet; de m skal du give Folk, for at de kunne læse dem." — "Men de ville foragte en Tigger og ikke modtage dem af min Haand." — "Vær trostig! Gud kan vel sige det godt. Gjør et Forsøg! Her har du tolv smaa Bøger, som du kan forære til hvem du vil. Du har ogsaa Lov til med det samme at sige dem et venligt Ord. Naar du har prøvet det, saa kom og fortæl mig, hvorledes det er gaaet dig!"

Tiggeren takkede, tog imod Bøgerne og gik sin Vej. Naar nu En rakte ham en Almisse, saa sagde han: "Gud lønne Jer! og her sender han Eder Noget til

Gjengjæld, tag denne lille Bog! der er Noget deri, som er bedre end Penge." Folk undrede sig og tog imod Bogen; der var ogsaa dem, som betalte den. Da de tolv Bøger vare uddelte, kom Tiggeren igjen til Præsten, bragte Pengene og sagde: "Nu har jeg Mod, Gud vil nok hjælpe mig." Da Præsten havde hørt Alt, sagde han: "Godt, nu skal du ikke tigge længere af Andre end af Vorherre." Derpaa gav han ham en Tasse, lagde Bibler og andre gode Bøger deri, og lod ham med denne Fragt drage afsted i By og paa Land.

Nu gaar denne Krøbling omkring, banker paa Dørene, banker paa Hjerterne og siger: "Vil I ikke lukke op for den Herre Jesus?" — Mere end én Dør, mere end ét Hjerte har opladt sig, saa Herren er draget ind.

Men om Aftenen sidder han hos Skofliskeren paa Bænken ved Døren, hvor han sad for første Gang hin Søndag Aften, da han stavrede op ad Trappen i Mørke; og han læser med ham i den Bibel, af hvilken han engang lærte at stave, — og naar de To sidde sammen, saa er en Tredie midt iblandt dem (Matth. 18, 20).

Om Aftenen.

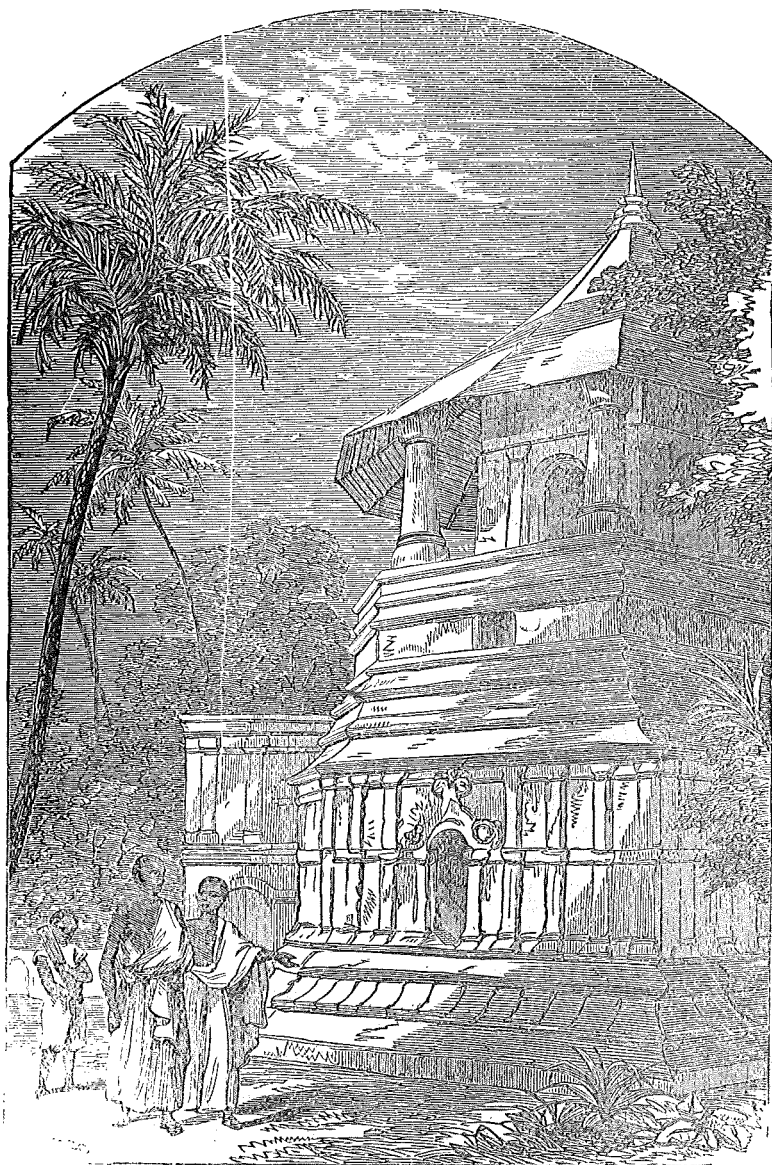
Se Maanen i det Dunkle!
De gyldne Stjerner funkler,
Fra Engen Taagen hæver sig.
Søt Skoven staar og tier,
Som Aftensantaster
Henviister Vinden underlig —

Dg i det lille Kammer ligger Barnet i Sengen, og Moderen fortæller det mange gode Ting og lader det læse sin Aftenbon.

Men de forstyrres af en Rotte, der er kommen ind i Kammeret, og som, da

Kattepus længe forholder sig ganske rolig, bliver mere og mere dristig og tilsidst kommer den ganske nær. Men da venter heller ikke Katten længe med at befrie Moder og Barn fra den uvelkomne Gæst.

Buddhisttempel paa Ceylon.

Dette Billede viser os et Afgudstem- pæl, som der findes mange af paa den søndenforIndien beliggende D Ceylon og i det østlige Asien idetheletaget. Der

inde er der Afguds billeder, som de arme Hedninger, der ikke kende den eneste sande Gud, tilbede. De bringe dem Mad, store Blomster for dem og bede disse døde Billeder om Hjælp.

I Osten lever der utallige saadanne forblindede Hedninger, der have forskjellige Religioner. **B u d d h i s m e n**, saakaldet efter Stifteren **B u d d h a**, der levede 5 a 600 Aar f. Kr., tæller de allerfleste Tilhængere — man tror, over 300 Millioner. I Forindien, hvor Buddha levede og hans Lære først udbredte sig, er den aldeles fortrængt af Brahmaleren; men derimod har den udbredt sig derfra til Ceylon, Bagindien, Thibet, det folkerige China og Japan og flere Lande i det østlige Osten.

C e y l o n er en af de smukkeste og rigeste Der paa Jorden. Der lever henved 2 Millioner Mennesker. Planteværetten er der overordentlig rig og frodig. Derfra faa vi Kanel, Kaffe, Ris, Tobak, Peber o. s. v. Hoie Bjerge med deilige store Skove findes i det Indre af Den. Den staar nu under Englands Herredomme. Missionærer have længe virket der og forkyndt Folket om den sande Gud og deres eneste Frelser. Men Hedenstæbets Mørke og Døtro hersker endnu blandt de Fleste. Man indbilder sig f. Ex. endnu at have Buddha's venstre Dientand, for hvilken det arme Folk har holdt de største Feste; man tilbeder den og anser den for Dens Beskytter, og den engelske Regjering maa for at vedligeholde sit Herredomme over Den lade den omhyggelig opbevares i Malligava Templet ved Kandy.

Der er dog nu mange Tusinder af Kristne paa Ceylon. Om Missionen der har megen Døtro og store Vanskeligheder at kæmpe med, den gaar dog fremad. Der er mange Skoler, hvor Drengene og Piger undervises og opdrages i den kristelige Tro, og jeg vil til Slutning for-

tælle Eder en liden Begivenhed fra en saadan Skole i Indien.

I en Pigestole der hørte Børnene, hvormeget det kostede at underholde Missionærer, og hvorledes ogsaa Børnene i de kristne Lande bidrog sine smaa Gaver dertil. Da vilde ogsaa disse smaa Piger være med og hjælpe til. Men hvorledes skulde de det? De havde jo ingen Penge og erholdt kun Mad og Klæder og bleve underviste af Missionærens Kone. Dog vidste de Raad. De kom til Lærerinden og erklærede, at herefter vilde de ikke mere have Aftensmad, for at de derfor indsparede Penge kunde komme Missionen tilgode. "Det kunne I ikke holde ud, da blive I syge", svarede Lærerinden. Omfider tillodes det dem dog at faste én Aften i hver Uge; den, som vilde være med derpaa, skulde skrive sit Navn paa en Liste. Alle Børnene, undtagen nogle ganske smaa, skrev sine Navne, og under Listen staar der med store Bogstaver: "**G u d e l s k e r e n g l a d G i v e r .**"

I, kjære Børn iblandt os, behøve ikke at undvære Eders Aftensmad for at have Noget at give. Men der er meget Andet mindre nødvendigt, som mange af Eder let kunne undvære. Vilde I ikke ogsaa gjerne gjøre det, for at ogsaa I kunne have en Skjærv at yde til **H a n s** Riges Fremme, som har ofret sin Søn i Døden for Eder? Hører det af et villigt Hjerte i Kjærlighed til Gud og under Bøn til ham om hans Velsignelse. Da vil han ogsaa velsigne den ringe Skjærv; thi han elsker en glad Giver.

—♦♦♦—
 "Dg saa?"

Der kom engang en munter Yngling ilende til en gammel from Mand og raabte: Glæd Dig med mig, min Fader! Endelig, endelig har min Døkel givet sit Samtykke, nu kan jeg komme til Høifso-

len og blive en Retslærd; nu er min Lykke gjort! —

Godt, min Søn, svarede den Gamle; nu vil du da begynde at læse flittigt, dog — hvad saa?

Efter tre Aar har jeg bestaaet min Examen, og jeg vil da med Gode forlade Højskolen og tiltræde mit Kald.

Dg saa? —

Saa vil jeg ikke lade det mangle paa Flid og Samvittighedsfuldhed; man vil tale om mig vidt og bredt, og alle Folk, fornemme og ringe, vilde opsoge mig og skænke mig sin Tillid.

Dg saa? —

Saa vil jeg spare sammen og blive en Velstandsmand, jeg vil tage mig en rejskassen Hustru og sætte Foden under eget Bord. —

Dg saa?

Saa vil jeg opdrage mine Børn, at de kunne blive til Noget, enhver det, hvortil han har Gaver, og de vilde stifte sig vel og træde i sin Faders Fodspor. —

Dg saa?

Saa vil jeg tage Hvile og glæde mig i mine Børns Lykke, nyde deres Kjærlighed og have en lykkelig Alderdom. —

Dg saa?

Saa. — Ja — man kan jo ei blive paa Jorden til evig Tid, og om man kunde det, vilde det ei engang være godt, — saa — ja da vil jeg — da maa jeg dø.

Dg saa? raabte den Gamle igjen, tog begge hans Hænder og saa ham ind i Dinene. *M i n S ø n*, og saa?

Da bleguede den glade Yngling og begyndte at bæve og Taarerne strømmede. — Tak, min Fader, sagde han endelig, jeg havde glemt Hovedsagen, at det er *Menneskene* beskiftet at dø, og saa — *Dommen*. Men fra idag af skal det ikke mere være saaledes. —

Fædre din Fader og din Moder!

Henrik Stilling, en forstandig og brav Dreng, som siden blev en nyttig og hædret Embedsmand og en hyperlig Skribent, plejede stundom, da han gik i Skole, efter Skoletiden, at fortælle sine Kammerater, som om Sommeren samlede sig omkring ham i Marken eller under et Træ, adskillige vakre Historier; og, naar han ikke havde flere, saa maatte en Anden fortælle. Engang vare de samlede, og en af Drengene begyndte: Nu vil jeg ogsaa fortælle Jer Noget. "Tæt ved os bor den gamle Sivertsen; I vide, hvor han gaar og skjelver ved sin Stof; ingen Tænder har han nu mere, den arme Staffel! og lidet hører og ser han. Naar han nu sad ved Spisebordet og rystede paa Haanden, saa spildte han altid paa sig, og stundom paa Bordet med. Dette syntes hans Søn og Sønnkone ikke om, og derfor maatte den gamle Bedstefader endelig sidde i Kaffelovnskrogen og spise — de gav ham da Noget i en grov Lerskaal, og stundom ikke engang nok — jeg har ofte staaet og seet paa ham — han saa saa bedrovet hen paa Bordet, og Taarerne stod ham i Diet. Den unge Sønnkone bed ham ofte af, dog svarede han Intet, men sukede blot. Engang kom han at slippe Skaalen ned, da blev der en Stoi — nu købte de en Træbakke til ham for et Par Skilling, og af denne maatte han igaar Middag for første Gang spise. Mens de sad saaledes, slæbte deres lille Søn, en Dreng paa fire Aar, nogle smaa Bretter sammen paa Gulvet. Den unge Sivertsen spurgte: Hvad gjør du der, Peter? Na, sagde Barnet, jeg gjør et lidet Trug, deraf skal Fa'er og Mo'er spise, naar jeg bli'er stor. Den unge Sivertsen og hans Kone saa et Dieblif paa hinanden, begyndte derpaa at græde — strax reiste de sig op og led-

fagede den gamle Bedstefader hen til Bordet og lod ham spise med."

Da denne Fortælling var tilende, sprang Stillings Kammerater omkring, lo og raabte: Det var dog ret artig! sagde den lille Peter virkelig det? Ja, svarede Drengen, jeg stod selv og saa paa det, da det skede. Men Hens. Stillings lo ikke; han stod og saa ned for sig; denne Tildragelse gif ham igjennem Marv og Ben lige ind til Sjelen. Endelig udbrod han: Det skulde have hændt min Bedstefader, Eberhard! o! jeg tror, han havde slængt sin Træbakke, sat sin Ryg imod Væggen og raabt: Herre! giv mig Kraft i denne Stund at hevne mig over disse Filistere! — da havde han stød til og styrtet det hele Hus sammen. — Sagte, sagte! Stilling! sagde en af de ældre Drengene, det havde dog været lidt for slemt handlet af din Bedstefader. — Kan saa være, svarede Henrik; men betænk dog, hvor satanisk! Hvor ofte har vel ikke den gamle Sivertsen hørt sine Børn paa Skjodet og puttet dem det bedste Stykke i Munden? O! det havde dog været en fortjent Straf, om vor Herre havde sendt en af de græsfuldste Slangere ind i et saadant fælt Hus og ladet den forgifte al Maden. (L. Sagen.)

Smaa og store Synder.

Den, som vil blive bevaret for store Synder, maa tage sig i Agt for de smaa. De store Synder forberedes og grundlægges ved de smaa, der ere at ligne med de flyvende Sandkorn i Ørkenen, som omstøder kunne samle og danne sig til en Kjempehøi eller et Sandbjerg.

Gaade.

Jeg bruges til Pryd, og jeg bruges til Nytte; Jeg findes i Slot, og jeg findes i Hytte. Tag bort et Bogstav — jeg af Jord voger op, har Blade og Blomster, har Rod og har Top.

Tag endnu et bort, — jeg mig snor og mig dolger
Imellem de friske, de kjolige Volger.

Rodder at knække. I

1. Kjenner du et Ord, som bliver fortere, naar man sierer 3 Bogstaver til det?

2. "Hvormange Børn har du?" spurgte man en Mand. "Jeg har 6 Døtre," svarede han, "og hver af mine Døtre har én Broder." Hvormange Børn havde saa Manden?

Svar paa de bibelske Spørgemaal i No. 3.

1. Med Mandens Sværd, som er Guds Ord (Eph. 6, 17).

2. Jesus Kristus.

3. I Livsens Bog (Phil. 4, 3. Hab. 3, 5 o. fl.).

Opløsning paa Gaaden i No. 3.

T a n k e r, A n k e r.

"Børneblad", 2den Marg., 1876,

udkommer 1 Gang om Maanednen i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paaskrivning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Ex. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Expl.

Bladets Overtakelse tilfalder det vorde Skolelærerseminarium.

Nogle Exemplarer af 1ste Marg. ere endnu at erholde.

De, der endnu ikke have indsendt Bestilling af 2den Marg., men ønske Bladet, anmodes om ret snart at gjøre det.

Alt, hvad der angaar Bladet, indsendes til

J. B. Fridh,

box 305, La Crosse, Wis.